

ת"פ (ירושלים) 59795-06-20 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (ירושלים) 59795-06-20 - מדינת ישראל נ' פלונישולם ירושלים

ת"פ (ירושלים) 59795-06-20

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית משפט השלום בירושלים

[20.07.2025]

כבוד השופט אביחי דורון

החלטה

הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בשלוש עבירות של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק וכן בעבירה של היזק בזדון לפי סעיף 452, הכל לפי אותו חוק.

מעובדות כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, עולה כי ביום 09.06.2020, הנאשם, אשר היה נשוי למתלוננת, ובשל חשדו שהמתלוננת מחקה דבר מה מן טלפון האישי שלה, פנה אליה ומשך מעליה את השמיכה. אז, התעוררה המתלוננת משנתה והנאשם דחף ומשך מתחתיה את הכרית. התלוננת התרוממה ואחזה בידה את הטלפון שלה, הנאשם חטף מידה את הטלפון והכניסו לכיסו. המתלוננת ניסתה לקחת את הטלפון בחזרה אך הנאשם אחז בידה במטרה למנוע ממנה לעשות כן. במעשים אלה תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה. ביום 26.04.2020 במהלך ויכוח בין השניים היכה הנאשם את המתלוננת, דחף אותה לקיר והמתלוננת נפלה לרצפה, בנסיבות כאמור הנאשם תפס את המתלוננת הרים אותה מהרצפה והשליך אותה למיטה. הנאשם איים על המתלוננת כשאמר לה: " אני בסוף ארצח אותך", כאשר בכל מילה הטיח את הכרית במתלוננת. בהמשך אמר הנאשם, שישאיר את ילדיהם יתומים ושיתאבד לאחר מכן. באותו האירוע, החזיק הנאשם בקערה בידו ושבר אותה, במהלך מעשיו נתלשה הציפורן באצבע האמה ביש שמאל של המתלוננת והיא דיממה.

במעשיו אלה תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין ובלא הסכמתה, הזיק לרכוש במזיד ושלא כדין ואיים בפגיעה שלא כדין בגופה של המתלוננת בכוונה להפחידה או להקניטה.

ביום 03.09.19, עת הכינה עצמה המתלוננת ארוחת ערב, אחז הנאשם בחוזקה בידיה של המתלוננת, חבט בה באמצעות כרית והצמיד את המתלוננת לקיר. בתגובה ברח המלוננת אל חדר השירותים, סגרה את הדלת ושלחה הודעת לאמו של הנאשם שתבוא מהר מאחר והנאשם מכה אותה.

במעשיו תקף את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה.

במסגרת ההסדר נשלח הנאשם לשירות המבחן, לבקשת ההגנה ובהינתן נזק קונקרטי, התבקשה בחינת שאלת הרשעתו. לשאלת הטיעונים לעונש, חופשיים הצדדים בטיעוניהם, כאשר עמדת המאשימה הינה למאסר בפועל של ממש.

עוד סוכם, כי לאחר קבלת תסקיר ישובו הצדדים ויועדו.

בתסקיר ראשון ומקיף בעניינו של הנאשם, מיום 10.05.21, פירט שירות המבחן אודות הנאשם וקורות חייו.

בשיחה שקיים שירות המבחן עם המתלוננת, שכיום גרושה מן הנאשם, תיארה את מורכבות היחסים ביניהם ואולם סיפרה כי כיום אינה חוששת מן הנאשם, ויחסיהם קונקרטיים סביב הטיפול בילדים.

חקירה אודות יחסיהם הזוגיים של השניים העלתה כי בני הזוג, אשר התחתנו בגיל צעיר חוו קשיים זוגיים מורכבים, תוך ניסיונות חוזרים לקבלת טיפול, וכמו גם לידת בתם הבכורה הלוקה בשיתוק מוחין.

בטרם מעצרו, היה הנאשם סטודנט למשפטים אשר סיים התמחות בסוכנות והיהודית וטרם נבחן במבחני הלשכה.

שירות המבחן התרשם שהנאשם זקוק להתערבות טיפולית בתחום האלימות הזוגית, והנאשם נענה לכך ברצון. עקב רשימת המתנה ארוכה, שולב הנאשם בקבוצת "פעמונים" לשם טיפול בבעיותיו הכלכליות.

שירות המבחן מנה אלמנטים שונים, הקשורים באישיותו ובסביבה בה גדל המהווים גורמי סיכון להישנות מעורבות אלימה במערכת זוגית.

בהתרשמותו מן הנאשם תיאר שירות המבחן אדם בעל עולם ערכים תקין, אשר אינו מעורב בחברה שולית, המתחרט על מעשיו והמפנים את בעיית התנהלותו וניכר כי יש לו יכולות להיתרם משמעותית בהשתלבות בטיפול, כל אלה מהווים גורמי סיכוי לשיקום ולהימנעותו מהתנהגות אלימה.

לאור כך, המליץ שירות המבחן על דחייה בת שלושה חודשים לבחינת שילובו בתכנית הטיפולית.

בתסקיר מיום 12.09.22 במסגרת הדחייה, עקב שירות המבחן את נזקקותו של הנאשם לטיפול, הנאשם החל שילובו במרכז "הזדמנות" לשילוב תעסוקתי. עוד בחן שירות המבחן את שילובו של הנאשם ב"בית נעם", במרכז היום וההוסטל. הנאשם הביע רצונו, עבר ריאיון ונמצא מתאים.

בטרם השתלבותו בטיפול ביקש שהות על מנת להיפרד מילדיו ולסיים התחייבויות שלקח על עצמו בטרם התקופה. לאור האמור ביקש שירות המבחן דחייה נוספת בת שלושה חודשים.

בתסקיר מיום 27.12.22, תיאר שירות המבחן התדרדרות נפשית ותפקודית של הנאשם, אשר לא אפשרה את השתלבותו "בבית נעם" כאמור בתסקירו הקודם. לאור האמור הופנה הנאשם לקבוצה טיפולית בעמותת יד שרה, וזאת במקביל לאבחון פסיכולוגי באגף הפסיכיאטרי של בית החולים הדסה.

בעת זו התרשם שירות המבחן מרצינותו של הנאשם ולקחת אחריות על הטיפול המורכב לו הוא זקוק, וממשיך לשתף פעולה עם גורמי הטיפול, ואף מקדם בכוחות עצמו את המעטפת הטיפולית הנדרשת לו, לשם שיפור מצבו. לאור האמור דחייה בת שלושה חודשים.

בתסקיר מיום 25.6.25, סיפר שירות המבחן שהנאשם שולב בטיפול במסגרת "יד שרה" ומגיע באופן קבוע למפגשים, מראה מוטיבציה גבוהה להצלחת הטיפול. עוד פנה הנאשם למרכז "חוסן", ביוזמתו ולאור צרכיו הוארך הטיפול משלושה לששה חודשים.

כמו כן פנה הנאשם בעצמו, לקבלת המשך טיפול לאחר מכן.

לאור העובדה שהנאשם סיים טיפול פסיכולוגי קצר, ונוכח התרשמות שירות המבחן כי נזקק לזמן להשקעת כוח ומרצו באיזון מצבו, נדרשה דחייה נוספת.

נוכח מחלתו של קצין המבחן, ובהעדר טיפול מתאים לנאשם במחלקת הרווחה התבקשה דחייה נוספת על ידי שירות המבחן.

בתסקיר משלים שהוגש ביום 31.01.24, עדכן שירות המבחן כי קיים שיחה עם המתלוננת אשר עדכנה אודות הקשר הקורקטי של בני הזוג סביב הסדרי הראייה והטיפול בילדיהם.

המתלוננת שיתפה כי אינה חוששת מן הנאשם, ולצד זאת ציין שירות המבחן אודות הקושי שלה ליתן אמון בנאשם, מחשש לפגיעה בדרכים אחרות כאשר שללה חשש לפגיעה ישירה.

בתסקיר זה הגיע שירות המבחן למסקנה כי בשלה העת ליתן המלצה סופית בעניינו.

בהתייחס להליך הפלילי התרשם שירות המבחן, שההליך גרם לנאשם טלטלה קשה וזעזוע שהביאו את הנאשם לקחת אחריות על מעשיו, לצאת לפעולה ולגייס את עצמו לתהליך טיפולי משמעותי.

בהמלצתו ציין שירות המבחן, תוך שהוא ער לחומרת המעשים שביצע, כי הוא ממליץ על אי הרשעתו בדין על מנת שיוכל לפעול לקבלת רישיון בעריכת דין בכדי, לחזק את מצבו הכלכלי ולמנוע חיפוש אחר עבודות זמניות אשר ירעו את מצבו ויפגעו בסיכויי השיקום שלו.

עוד המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו לתועלת הציבור בן 200 שעות, יחד עם צו מבחן בן שעה להמשך מעקב בטיפול בו נמצא הנאשם כשבכוונת שירות המבחן לטיפול בטרומה.

לאחר מכן הגיש שירות המבחן תסקיר מקיף שעמד על מצבו של הנאשם ועל כלל הטיפול אותו עבר הנאשם. שירות המבחן התרשם שהנאשם משקיע רבות בתהליך השיקום שלו, כאשר ניכרת מגמה חיובית של שינוי.

לאור האמור, שב להמליץ על צו של"צ בהיקף של 200 שעות, וצו מבחן למשך שנה.

באשר לשאלת ההרשעה, ולאור העובדה שהנאשם סיים לימודי משפטים, וטרם ניגש למבחן ההסמכה המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו.

את המלצתו ביסס על נזק קונקרטי, וכן כמטרה שיקומית לחזק את הצלחתו הראשונית של הנאשם בתהליך השיקום. טיעוני הצדדים לעונש

בטיעוניה לעונש שבה המאשימה על עמדתה, כפי שהוצגה ביום 18.09.25 ובטרם התסקיר המשלים והמסכם בעניינו של הנאשם.

לדבריה, עמדתה המאשימה לעונש והמתחם לעונש לא השתנו, כאשר עמדה על פגיעה בערכים המוגנים של פגיעה בתא המשפחתי, ובחיי האישה בפרט, פגיעה בחירות שלווה הנפש ובטחונה האישי. המתחם אותו ציינה המאשימה נע ממספר חודשי מאסר ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

המאשימה הפנתה לפסיקה. בסופו של יום, עתרה המאשימה לעונש מאסר בע"ש בגובה 5 חודשים, וענישה נלווית. לעניין ההרשעה, ניתן לומר, בצורה כזו או אחרת ששבה המאשימה על עמדתה, בדבר הרשעת הנאשם, כעת נימקה זאת בכך שלימודי משפטים אינם מהווים נסיבה להפחתת חומרת העבירות, מאחר ומדובר בעניין שבשיקול דעת לשכת עורכי הדין.

בטיעוניו עמד ב"כ הנאשם, על דרכו של הנאשם, אשר הלך "יד ביד" עם כלל הגורמים לשם שיקומו. לדבריו, הנאשם עשה כל מאמץ על מנת להשתקם, וכעת נמצא חמש שנים לאחר האירוע וארבע שנים לאחר גירושיו מן המתלוננת, לדבריו הזמן הממושך מהווה אינדיקטור למצבו של הנאשם. בעתירתו, ביקש להחריג את הנאשם ממתחם העונש, משיקולי שיקום, המאפיינים את דרכו של הנאשם. בהתייחס להרשעה, ציין כי מבחני הלשכה הינם נזק קונקרטי שכן בהינתן הרשעה אין כל משמעות למעבר הבחינה, שכן לא יוכל לעסוק בתחום המשפטי.

בדבריו סיפר הנאשם, אודות יחסיו הקונקרטיים עם המתלוננת, הקשיים שעובר בחייו לאחר שהוכר כפוסט טראומטי על ידי הביטוח, על הקושי בהתמדה במקום העבודה ועל התקופה בה קרו האירועים. לעיון בית המשפט צירף מכתב בו פירט את מצבו, מצב משפחתו וילדיו וביקש מתן הזדמנות להצלחה בהליך השיקום בו הוא נמצא.

דין והכרעה

במצב הדברים האמורים, ובתדירות הפעמים שמגיעה לפתחו של בית משפט זה שאלת הרשעת הנאשם, לרוב עומדת שאלת ההכרעה בין הרשעה ואי הרשעה הינה בקיומו של נזק קונקרטי, כן או לא. מול אלה, כמובן, עומדת חומרת העבירה, כפן השני של "הלכת כתב".

זו אינה הפעם הראשונה בה בית המשפט דן בשאלה, האם הנזק המונח לפתחו הוא נזק קונקרטי, בהינתן שבסמכותן של ועדות מקצועיות לשקול את שאלת אישור התעודה של אדם שהורשע, כך בפקודת הרוקחים, רשם המהנדסים וכמו שבמקרה שלפני, לשכת עורכי הדין.

בהינתן מצב הדברים, נמצא עניינו של הנאשם בין נזק קונקרטי מובהק לבין נזק צפוי מהרשעה (עניין המתאים בדרך בשאלת קטינים בגירים מורשעים), שכל עתידם לפניהם ושאלת עתידם המקצועי עדיין לוט בערפל.

נתתי את דעתי על כך בהחלטות קודמות, לפיו מתקיים קשר של "כלים שלובים", במקרים בהם העבירה חמורה יותר, יהא קושי ממשי לוותר על הרשעה ותידרש חומרת פגיעה קריטית על מנת/או עמומה עשויה להוביל לאי הרשעת הנאשם.

ההסדר בעניינו של הנאשם גובש בשנת 2021, מנקודת זמן זו החל בהליך טיפולי מול שירות המבחן, כאשר הוא פועל ללא הפסקה בכלל המישורים, הרפואיים, התעסוקתיים, ומנסה כל העת לסמן את דרכו, "לדרך המלך". שמונה תסקירים הוגשו בעניינו של הנאשם, כל אחד ואחד מן התסקירים מפרט באופן מנומק על התהליך אותו עובר הנאשם, על המשאבים המושקעים בכך, ועל פתרונות שונים וכוחות שמגייס הנאשם להצלחת מאבקו בעצמו ובדפוסי התנהגותו.

חלוף הזמן אינו מהווה שיקול בשאלת עיניו הדין, הוא גם מקהה את מידת הפגיעה בערך המוגן, ותרומתו של הנאשם לציבור בעונש שיוטל עליו וגם תיוגו באי הרשעה יאפשר לו להימנות בחברה כאזרח פעיל ויצרני. הדבר מקבל ביטוי רב יותר כאשר בני הזוג הגיעו לסוף יחסיהם, התגרשו והלכו כל אחד לדרכו. אני מקבל את מתחם הענישה שהמאשימה עתרה לו בדבריה (בין מספר חודשי מאסר ל 18 חודשי מאסר בפועל), עתירתה למאסר בן 5 חודשים שירוצה בעבודות שירות, נמצאת לכאורה בתחתית המתחם לו עתרה, אך עמדתה לפיה חומרת עבירות הנאשם אינה מאפשרת החרגתו ממתחם הענישה, אינה עולה בקנה אחד עם ואף - יש לומר - מעלימה עין מהתהליך הטיפולי הממושך אותו עבר הנאשם שערכו - במיוחד בעבירות של אלימות במשפחה - רב ביותר.

מוקשית בעיני היאחזותה של המאשימה בחומרת העבירות (שעם כל חומרתן, לבית המשפט הגיעו תיקים ובהם אלמ"ב בחומרות גבוהות הרבה יותר), ובהתחשב בחלוף הזמן - למעלה מחמש שנים. מצופה מהמאשימה, שאינה נמצאת רק לימינו של בית המשפט, אלא יש לה גם תפקיד ציבורי, הכולל הפעלת שיקול דעת תוך מתן משקל לשיקולים ציבוריים מגוונים (זאת, בין היתר, נוכח כוחה הרב ביחסים שבין המאשימה להגנה) שתפעיל שיקול דעת מאוזן יותר בעמדותיה, (אגב, כפי שהיא עושה במקרים לא מעטים, אך לא בתיק שלפניי). בקיצור, לא נחה דעתי מעמדת המאשימה בתיק זה, בהתחשב במאפייניו היחודיים.

במאזן ההסתברויות, הגעתי למסקנה כי הרשעת הנאשם עלולה לייצר סיכון מוגבר יותר לפגיעה בעתידו המקצועי, גם בהינתן שמדובר בשאלה שבסמכות לשכת עורכי הדין. זהו אינו המקרה בו יוכל בית המשפט "להסב את עינו" מהתהליך הארוך, והממושך אותו עשה הנאשם. באחריותו של בית המשפט, לשלב ידיים עם נאשמים מסוג זה ולסייע להם בניסיונותיהם העיקשים לשוב לדרך הישר.

לאחר ששקלתי את הדברים, וחרף מעשיו של האשם שאין להקל ראש בהם, אך חלוף הזמן והשיקום שעבר מחייבים נקודת מבט שונה לגביהם, מצאתי כי האינטרס הציבורי מבכר את ביטול הרשעת הנאשם, כאשר הקביעה היא שהענישה לעולם אינדיבידואלית.

באיוון שבין השיקולים אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם, ואני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. צו מבחן למשך שנה ומובהר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי המבחן יוכל בית המשפט להפקיעו ולגזור עונש אחר תחתיו.
2. של"צ בהיקף 200 שעות, בהתאם לתכנית שהכין שירות המבחן.
3. פיצוי בסך 5,000 ₪ למתלוננת, על פי טופס נפגעי עבירה שתגיש המאשימה לבית המשפט בתוך שבוע מהיום. הפיצוי ישולם עד ליום 01.11.25. הפיצוי יקוזז כנגד הפקדה שהפקיד הנאשם, באין הפקדה ישולם כאמור לעיל.
4. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יבצע שוב את העבירה שקבעתי כי יבצע בתוך שלוש שנים מהיום ישלם סך של 10,000 ₪. הצהרת הנאשם נרשמה לפני. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן. זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום. ניתנה היום, כ"ד תמוז תשפ"ה, 20 יולי 2025, בהעדר הצדדים.